

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2009. május 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt **az I.r. vádlott és társa** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Csongrád Megyei Bíróság Katonai Tanácsa 2009. február 12. napján kihirdetett KB.I.112/2008/7. számú ítéletét az I. és a II.r. vádlottak tekintetében **helybenhagyja.**

I n d o k o l á s :

A Csongrád Megyei Bíróság Katonai Tanácsa a 2009. február 12. napján kihirdetett KB.I.112/2008/7. számú ítéletével az I.r. és a II.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 348.§ (1), (2) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétségében. Ezért az I.r. vádlottat 150 napi tétel, napi tételenként 300 Ft pénzbüntetésre ítélte, a II.r. vádlottat pedig megrovásban részesítette. A vádlottakat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A katonai ügyész az I.r. vádlott tekintetében az ítéletet tudomásul vette, míg a II.r. vádlott vonatkozásában 3 nap gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére. A törvényes határidőn belül a II.r. vádlott terhére, vele szemben pénzbüntetés kiszabása érdekében fellebbezést jelentett be, mivel álláspontja szerint az alkalmazott intézkedés a II.r. vádlottnál nem alkalmas a büntetési célok elérésére, ahhoz pénzbüntetés kiszabása szükséges.

Az I.r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. A védő csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy tanú1 nem volt fogvatartottnak tekinthető, rá a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzata nem vonatkozott, a Rendőrség Szolgálati Szabályzata pedig nem rendelkezik az elfogott személlyel szemben kötelezően alkalmazandó bilincs használatáról. E szerint a bilincs szökés veszélye esetén a kísérés alkalmával elrendelhető, tehát annak alkalmazását az előjáró mérlegelésétől teszi függővé. Kiemelte, hogy tanú1 a vádlottakkal együttműködő volt, őt egy zárt területre engedték be, ahol nem kellett tartani szökésétől. Álláspontja szerint a kötelezettség súlyos megszegése nem merülhet fel védenecse részéről. Figyelemmel arra, hogy tanú1 rövid időn belül elfogták, a szolgálatra jelentős hátrány veszélye sem állapítható meg.

A II.r. vádlott és védője 3 nap gondolkodási időt tartottak fenn nyilatkozatuk bejelentésére, fellebbezést azonban nem jelentettek be. A védő előterjesztette írásbeli észrevételeit, melynek lényege szerint a Rendőrségi Törvény és a Rendőrség Szolgálati Szabályzatának helyes értelmezéséből az a következtetés vonható le, hogy védenca az előjáró utasítását hajtotta végre, amikor a bilincset levette tanú1-ről, ezért büntetőjogi felelőssége nem állapítható meg. Indítványozta a II.r. vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészség a Kf.IV.21/2009. számú átiratában a katonai ügyész fellebbezését kiegészítéssel tartotta fenn. Indítványozta az első fokú ítélet kiegészítését a 19/1996. ORFK utasítás további rendelkezéseinek felhívásával, amely után az első fokú ítéletet már felülbírálatra alkalmasnak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a vádlottak cselekményét gondatlan vétségnek, mivel az a Btk. 348.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntettének megállapítására alkalmas. A vádlottak ugyanis eshetőlegesen szándékkal valósították meg a bűncselekményt, mivel kötelességszegő magatartásuk következményeibe belenyugodva szüntették meg a külső kísérés során a körözött személy bilincselését és biztonságos őrzését. Ennek következtében tanú1 megszökött, a kísérő őri szolgálat alaprendeltetése megghiúsult, mely által a szolgálatra a jelentős hátrány bekövetkezett. Fenntartotta a II.r. vádlott tekintetében a pénzbüntetés kiszabására vonatkozó indítványát. Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a Katonai Fellebbviteli Ügyészség jelen lévő képviselője az ügyési fellebbezést és az átiratában foglaltakat továbbra is fenntartotta, míg az I.r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezés elutasítását indítványozta, mivel az álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységének vitatásán keresztül támadja az I.r. vádlott bűnösségnek megállapítását. Fenntartotta az írásban előterjesztett indítványát, mely szerint a vádlottak szándékos bűncselekményt valósítottak meg. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 1.Kbf.251/2004. számú eseti döntésében kifejtettekre. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet változtassa meg, az I. és a II.r. vádlottak cselekményét minősítse a Btk. 348.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntettének. A II.r. vádlottat ítélje pénzbüntetésre, egyebekben pedig az ítéletet hagyja helyben.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében az írásban előterjesztett fellebbezésének indokolását és az abban írt indítványát fenntartotta. Kiemelte, hogy tanú1 fogvatartottnak nem minősült, bekerített helyre ment be, miután a bilincset róla levették, a vádlottak nem számíthattak arra, hogy cselekményük a szolgálatra jelentős hátrány veszélyével járna. Ez a jelentős hátrány nem is következett be, mivel rövid időn belül tanú1-et elfogták.

A II.r. vádlott védője perbeszédében a védőtársához csatlakozott és védence bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta, mivel a cselekményt parancsra valósította meg.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat betartotta, az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat számba vette és értékelt. Megindokolta, hogy mely részben fogadta el a vádlottak vallomásait és mely részben alapította a tényállást tanú1 vallomására. Az elsőfokú bíróság tehát indokolási kötelezettségének teljes körűen eleget tett. Mérlegelési jogkörében megállapított tényállása azonban az iratok tartalma, valamint ténybeli következtetés alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorul.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítélet tényállását a 3. oldal 3. bekezdés középső részén azzal egészíti ki, hogy: „Miután II.r. vádlott tanú1 kezéről a bilincset levette, tanú1 egyedül lépett be a ház kerítéssel körbezárt udvarára.” A 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy: „A bilincs levételével a vádlottak súlyosan megszegték a Rendőrség Szolgálati Szabályzat 62/2007. IRM rendelet 60.§ (1) bekezdés c/ pontjában írt rendelkezést.” A másodfokú bíróság e bekezdésből mellőzi a Rendőrség Szolgálati Szabályzatának 90.§ (4)- (5) bekezdés b/ pontjára, valamint a 19/1996. ORFK utasítás 80. pontjára történő utalásokat.

Az előzőekben írt kiegészítéssel és helyesbítéssel az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól és azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa így fogadta el felülbírálata alapjául.

Az irányadó tényállás szerint - figyelemmel a Rendőrség Szolgálati Szabályzatának és az ORFK 19/1996. számú utasításának rendelkezéseire - megállapítható, hogy tanú1 nem minősült fogvatartottnak. Az őrizetbe vételére nem került sor, erre vonatkozó okirat a bűnügy iratai között nem lelhető fel. Az I.r. vádlott védője helyesen érvelt azzal, hogy ezért tanú1 kísérésére a Magyar Köztársaság Rendőrségének Fogdaszolgálati Szabályzatának hatálya nem terjedt ki. Ezért mellőzte a másodfokú bíróság az ítélet tényállásából a kísérő őrzésre vonatkozó szabályok felhívását.

Ugyanakkor a vádlottaknak és védőiknek a felmentésre, valamint a Katonai Fellebbviteli Ügyészségnek a vádlottak cselekményének eltérő jogi minősítésére irányuló indítványai a következők szerint nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményüket is. A vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy az elfogató parancs alapján elfogott tanú1-gyel szemben a bilincs alkalmazását megszüntették, súlyosan megszegték a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII.23.) IRM rendelet 60.§ (1)

bekezdés c/ pontjában írtakat. E rendelkezés szerint bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt, akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg.

A vádlottak maguk is szükségesnek tartották a bilincs alkalmazását, hiszen tanú1 javító-nevelő intézetből szökött meg, emiatt elfogató parancsot bocsátottak ki vele szemben és elfogása után vallomást tett egy általa elkövetett bűncselekménnyel összefüggésben. Az idézett rendelkezés szerint tehát vele szemben szükséges volt a bilincs alkalmazása és azt nem lehetett volna megszüntetni. Ennek ellenére a vádlottak tanú1-et beengedték házuk udvarára, miután a bilincset róla levették. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ekkor a vádlottak a kellő körütekintés elmulasztása miatt nem látták előre, hogy tanú1 kihasználva lehetőségeit, a rendőri intézkedés során megszökhet. Ezért magatartásuk nem értékelhető szándékosnak, hanem hanyag gondatlanságként róható terhükre. Ennyiben a másodfokú bíróság helyesbíti az első fokú ítélet jogi indokolását, mert a vádlottak bűnössége nem luxoriakként, hanem negligenciaként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság ezért helyesen minősítette mindkét vádlott cselekményét a Btk. 348. (1) és (2) bekezdésébe ütköző, de a (4) bekezdés szerint minősülő gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétségének. A jelentős hátrány ugyanis azzal, hogy tanú1 ismételten kivonta magát a hatóság rendelkezése alól, bekövetkezett.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt ítéletének 6. oldal utolsó három bekezdésében arra, hogy a II.r. vádlott nem hivatkozhat büntethetőséget kizáró okra, mert előjárója utasítására távolította el a bilincset. A másodfokú bíróság az e körben adott jogi indokolást kiegészíteni nem kívánja.

A katonai ügyésznek a II.r. vádlott vonatkozásában pénzbüntetés kiszabása érdekében előterjesztett fellebbezésem sem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket és nem tévedett, amikor az I.r. vádlottal szemben pénzbüntetést, a II.r. vádlott tekintetében pedig megrovást alkalmazott. A pénzbüntetés napi tételszáma és az egy napi tétel összege arányos a cselekmény tárgyi súlyával és az I.r. vádlott személyi, jövedelmi viszonyaival. A II.r. vádlott cselekménye, annak elbírálásakor oly csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy vele szemben a törvény szerint alkalmazható legenyhébb büntetés kiszabása is szükségtelen. A katonai tanács ítélete egyébként a belső arányosság követelményének is megfelel az eltérő joghátrány alkalmazásával.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felhívja a II.r. vádlott figyelmét, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmény elkövetésétől.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be. 371.§ (1), (2) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2009. május 27.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes sk. bíró

A Csongrád Megyei Bíróság Katonai Tanácsának ítélete az I. és a II.r. vádlottak vonatkozásában jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2009. május 27.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő